

ÎNCHEIERE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Lidiei Fortuna și lui Sofronie Fortuna împotriva Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Ministerul Justiției și executorul judecătoresc Mariana Vicol cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 11 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă:

La data de 14 septembrie 2016, Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna au depus cerere de chemare în judecată împotriva Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției, intervenient accesoriu Ministerul Justiției și executorul judecătoresc Mariana Vicol cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că, prin decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției din 21 aprilie 2016 a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea depusă în privința executorului judecătoresc Mariana Vicol.

Menționează că, nu sunt de acord cu decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției din 21 aprilie 2016, deoarece este neîntemeiată iar motivele de respingere a plângerii sunt nejustificate.

Susțin că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești nu a luat în considerație că prin hotărârea Judecătoriei Drochia din 09 noiembrie 2011, a fost anulată încheierea executorului judecătoresc Mariana Vicol privind restituirea documentelor executorii nr. 2-235/09 și 2-236/09 din 12 septembrie 2009, cu privire la încasarea din contul debitoarei Fortuna Galina în beneficiul lor a datoriei în sumă de 5 180 dolari SUA și 2590 dolari SUA.

Afirmă că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești eronat a constatat că la data de 06 decembrie 2011, a fost aplicat sechestru pe barul „Cătălina”, din s. Chetrosu, r-nul Drochia, acest imobil fiind înstrăinat prin contractul de vânzare-cumpărare falsificate, precum și eronat a fost constatat faptul că la data de 18 ianuarie 2012, 08 iunie 2012, 12 iunie 2012, 30 iunie 2012 au mai fost aplicate sechestre pe acest imobil, iar la data de 29 noiembrie 2012 executorul judecătoresc Mariana Vicol a dispus încetarea procedurii de executare.

Invocă că, nu sunt de acord cu acțiunile executorului judecătoresc, privind admiterea, în opinia lor, în mod intenționat, în conținutul încheierii a unor încălcări care favorizează debitorul procedurii de executare, iar toate actele pe care le înaintează în instanță sunt respinse din vina ei.

La data de 27 octombrie 2016, Lidia Fortuna, Sofronie Fortuna, Lucreția Vâșcu și Maria Cemortan au depus o cerere de concretizare a cerințelor din acțiune, solicitând anularea deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Ministerul Justiției din 21 aprilie 2016, ca fiind ilegală și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 ianuarie 2017, a fost scoasă de pe rol cererea de chemare în judecată în partea pretențiilor formulate de Lucreția Vîșcu și Maria Cemortan.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 ianuarie 2017 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, art. 21 din Legea nr.113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, în vigoare la momentul apariției situației juridice din speță, indică expres cazurile în care executorul judecătoresc poate fi tras la răspundere disciplinară, iar printre acestea lipsește vreo prevedere, care ar indica posibilitatea tragerii executorului judecătoresc Mariana Vicol la răspundere disciplinară.

La fel prima instanță a constatat că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești corect a concluzionat în decizia din 21 aprilie 2016, că executorul judecătoresc Mariana Vicol a întreprins acțiuni de executare silită în privința debitorului Galina Fortuna, însă faptul că a admis o eroare materială în conținutul încheierii privind încetarea procedurii de executare din 15 decembrie 2011, indicând sintagma referitoare la achitarea sumelor în loc de executarea documentului, pe care ulterior a corectat-o, nu constituie temei de atragere la răspunderea disciplinară, or conform art. 66 alin. (2) Cod de executare, erorile materiale sau formale comise la întocmirea actelor indicate la alin. (1) se pot corecta de executorul judecătoresc din oficiu sau la cererea motivată a părții interesate și nu pot servi temei de contestare sau de anulare a actului executorului judecătoresc.

De asemenea, prima instanță a reținut că, nu poate fi reținută ca fiind abatere disciplinară restituirea documentelor executorii din motiv că reclamantii nu au achitat taxele pentru evaluarea bunului imobil, în vederea scoaterii acestuia la licitație, deoarece, obligația executorului a fost una diligentă, nu de rezultat, legea neobligând executorul judecătoresc să asigure în mod obligatoriu executarea documentului executoriu ci să întreprindă toate măsurile necesare în vederea asigurării executării.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 a fost respins apelul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 14 iulie 2017, Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești nu au constatat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar cele importante pentru soluționarea cauzei, pe care instanțele judecătorești le-au considerat constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente, precum și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

Menționează că, instanțele judecătorești nu au luat în considerare prevederile unui șir de articole ale legislației ce reglementează raporturile, ce urmează a fi judecate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Prin referința depusă la data de 28 august 2017, executorul judecătoresc Mariana Vicol a solicitat respingerea ca fiind neîntemeiat recursul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna și menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, ca fiind legală și întemeiată.

Susține că, potrivit Legii executorilor judecătorești, art. 21, executorul judecătoresc poartă răspundere disciplinară pentru încălcarea obligațiilor de serviciu, iar încălcările care îi sunt aduse de către apelanți nu țin de careva abateri disciplinare a executorului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito versus Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer versus Germania, 22 martie 2016), pe când în recursul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Lidia Fortuna și Sofronie Fortuna se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton

Mariana Pitic